

שיא רית יעקב

ביטאון

יצא לאור על ידי מרכז מוסדות נדבורנה ביתר | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנה ד' | גיליון קצ"א | ויקרא תשע"ו

כניסת
שבת

17:14

17:30

17:51

18:46

הזמנים לפי שיטת ר"ת

ביתר - ירושלים
ת"א - בני ברק
לונדון
ניו יורק

"מן הבאר ההוא"

דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

האדם החפץ להשיג השגה כל שהיא, צריך מקודם כל להכיר בשפלות עצמו, וע"י ההכרה בשפלות עצמו יכול כל אחד לפום דרגא דיליה לזכות להשיג את גדלות הבורא. והנה הננו ניצבים בסמיכות לימי הפורים הבעל"ט, וידוע מספ"ק שיום הפורים הוא זמן המסוגל לתשובה מאהבה, ואשר משום כך גדולה מעלת ימי הפורים מיום כיפורים, שיו"כ אינו אלא כפורים, כי בימי הדין שבים רק מתוך יראה ואילו בפורים יכולים לזכות לתשובה מאהבה. והנה ענין זה דתשובה מאהבה הוי דרגה בהשגת אלוקות ובדביקות בהש"ת, ומכיון שכן, הרי בכדי לזכות לתשובה מאהבה צריך מקודם כל להגיע לשפלות רוח באמת, וכל שיש לאדם אפי' שמינית שבשמינית מן הגאווה הרי זה מעכב ומונע ממנו את השגת אלוקות ואת הדביקות בהש"ת.

ואותה פעולה רוחנית, משל ממש לשם עשייתה בא להאי עלמא, ואין לו כלום מלבדה.

האור של הדבקות בהשם יתברך, אשר לדידו ולשיטתו לא יוכל להאיר אם יש לאדם כוונות אחרות, מלבד לשמו ולזכרו תאות נפש, האיר אצלו באור יקרות ממש, כל תורה וכל מעשה, כל אימורה וכל תוכחה, היו כולם עטופות ואפופות ומצופות באותה מדה קדושה - תורה לשמה, מצוה לשמה, תפלה

לשמה, הדבקות בחי החיים בו יתברך - לשמה ממש.

אם תרצה לומר, נאים הדברים למי שאמרם, תכלה היריעה לתאר כמה אלפי סיפורים ועובדות, שעוד יסופרו ויכתבו על יראתו מפני צל צילה של פניה דקה מן הדקה בעת עשיה איזו פעולה שתעלה לרצונו יתברך, אותה חרדה גדולה וקדושה נבעה מהתבטלות מוחלטת לפני השם יתברך, בשיא השיאים של השפלות שיוכל בן אנוש לסגל לעצמו, אותה אוה למשכן לו כל הימים אשר התהלך בינותינו בגופו הגשמי והמוזכך כל כך.

כעת אשר נותר לנו רק הרשימו, שהוא אור גדול כידוע, נזכור את הדברים הקדושים אשר דבר בקדשו, וחכם מה הוא אומר, שאי אפשר לזכות לשום השגה שבעולם אם לא יזכה האדם לשפלות האמיתית לפני השם יתברך, לנגד עיניו יהיו ערוכים השולחנות הטהורים, בהם האירה דמותו הקדושה את מחשכי הנפשות, ואשר כידוע, היה מזהיר את אלו שהלכו למחוזות אחרים, אשר רחוקים בהיותם ובצבינם מאותה הארה שהאירה בבית משכן צדקן - שלא ישכחו את השולחנות הטהורים, משמעות הדברים, פנימית היתה לאין ערוך, לא את מפת השולחן ואת הכלים הנאים, היתה הכונה הקדושה... אלא את העומק של העשיה לשם שמים, את השפלות הרוח הכמוסה הזאת, את הקדושה הזאת השאיר רבנו הקדוש בכל פגישה שפגש יהודים.

אה! לאותן פגישות קדושות נתגעגע כל הימים, לא רק אנשי שלומנו היודעים ומבינים את מקומם אשר נפשם אותה לשכון... אלא אף יהודים רחוקים אשר נראו כרחוקים מאד, והיו כאלו שהמילה רחוק היתה רק לשבר את האוזן כי היו יותר מזה... נתקבלו אצל לבם של ישראל במאור פנים ובאהבה גדולה, עד אשר רק על ידי כח הקדושה הזה - השיב רבים מעון, זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

ישקו
העדרים

ביום חמישי העבר עלינו לטובה, חל יומא דהלולא קדישא של רבנו הקדוש בעל ה'באר יעקב', הבאר המכפה מים חיים שממנו ישקון העדרים, נזר ראשנו שהאיר לארץ ולדרים עליה ברחמים, באותו יום מר ונמהר, מרום על כל הימים, יום פטירתו של רעיא מהימנא

קדישא - ז' באדר, יום שמתענים בו, יום שאומרים בו סליחות ותחנונים, באותו יום גופו עלתה נשמתו של רבנו זי"ע בסערה השמימה, ולנו לא נותר אלא להשקיט את המיית נשמתו ברשימו קדישא שהשאיר בינותינו, להדבק בדרכיו המפוארות ולהתקרב אל השם יתברך כשאיפתו תמיד.

עוד מימי חורפו עמל להסתיר את מדרגותיו הנוראות, למען תהיה מדת השפלות חקוקה וקבועה בלבו תמיד, את העבודה המאירה לפני השם יתברך בלי שום פניה שבעולם, ענד כענק לצוארו וכעטרה לראשו, כל מי שהאזין לקולו הערב שבקע ממעמקי נשמתו בקדושה והטהרה, התפעם לאילו מדרגות קמאיות גבוהות ורמות, חותר המלאך הקדוש הזה אשר ניצב על ראש דרך להחיות נפשות בטללי תחיה קדומים, שאין להם אח ורע בדור יתום שכזה.

ואכן, לא ניחא היה לו לרבנו הקדוש, אשר השאיפות התייבשו, ונרם כבה ועומם מחמת ירידת הדורות, האוירה הקדושה שנסערה מאד, ששררה סביבו, היה לה מעין בבואה צלולה וברורה לאותם ימים קדמונים, בהם היו מסבים תלמידי אור הנערב של שבעת הימים - הבעש"ט הקדוש, וסביבותם עוטרם את השולחן תלמידי הקדושים והנוראים... לאותה כבדת ארץ מקודשת ורחוקה רצה רבנו הבאר יעקב מנדבורנה להסיע את מקורביו ומקושריו.

אותה תשובה של יראה מתוך אהבה, שהוא כל סוד ענינו של פורים, ואשר הארתו שופעת כבר ביומין קדישין אלו, היתה שיאה של פסגת חייו הקדושים, ההכנה לכל מצוה בדחילו ורחימו סגי, הרצינות שאפפתו לפני כל מצוה ופעולה דקדושה, הביטוי המוחשי לדרך מצוותין ארוצה, שהביא בכל פעולה חיצונית ופנימית, אשר כמנהג אבותיו הקדושים, התייחד בכך, שהיה נדמה עליו באותה שעה, כי אין לו בעולמו כי אם אותה קדושה ואותה עשיה

דברות קודש

מנ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ליל שבת קודש פרשת פקודי תשע"ו

האדם קשורה בנפש הצדיק, ויקויים בו דברי המשנה (כלים יב, ב) כל המחובר לטהור יהיה טהור. ואיתא בספה"ק דברי מהר"א מהגאון רבי יהודה אסאד זצ"ל (בפרשתינו) תלמידו המובהק של הגאון רבי מרדכי בנעט זצ"ל לפרש הפס' אלה פקודי המשכן משכן העדות, דהצדיק איקרי "משכן" [מקור לדבריו - מצינו בדברי האלישיך הק' יונה ח, טו, וז"ל: גם ידוע כי עיקר משכן שכינה - הוא האדם כאשר הוא צדיק, ע"כ] וחלילה כשנפקד המשכן מעם ישראל, אזי נתן להם הקב"ה את הצדיק חלף המשכן, עכ"ל. ד. ובזה יש לבאר דברי רש"י הק' כאן (לה, כא) המשכן משכן - שני פעמים, רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבניו על עונותיהן של ישראל. ולכאורה יל"ד, אלמה עתה שהיא עת ששון ושמחה של הקמת המשכן, כתוב לאמר שיגיע בעתיד עת ספוד על חורבנו של ב' המקדשות? ולדבריו יובן היטב, דהשי"ת שהוא הצופה והמביט עד אין סוף, ראה שעתידין חלילה בני ישראל להכשל בעוונותיהם, ובגין כך לא רצה לגזור כלילה על ישראל, לכן תמורת זאת עלה בליבו לעשות עמנו חסד של אמת, לשפון חמתו על עצי ואבני בית המקדש, ובכך יצילו ישראל מגזירת מיתה, ולא עוד, אלא ששולל הקב"ה את צדיקי הדור שבכל דור ודור שיחזירו את עם ישראל למוטב, והיו כל חפצונם ותשוקתם לעשות נחת רוח להבורא ית"ש, כפי שהיה מעין כך בזמן שבית המקדש היה קיים, ובכך יגינו בעדם וימליצו טוב לעילא ולתתא. ואולי יכוון לפי"ז מה שארז"ל (ראש השנה יח): שקולה מיתתן של צדיקים כשריפת בית אלהינו, רצ"ל, כי קיום הצדיקים בעוה"ז פועלת על ליבם של ישראל, כפי שהיה בזמן שבית המקדש היה קיים, וכשנחסרו אלו הצדיקים מזו העולם, אזי אבידתם נחשבת כאבידת בית המקדש ממש.

ודברינו אלה יהיו תואמים לדבריו הק' של מרן רבינו ה"חתם סופר" זי"ע (הפטרות לפרשת תרומה עה"פ הבית הזה אשר אתה בונה וכו') המביא מדברי בעל ה"עקידה" לפרש מה שביקש שלמה המלך מאת השי"ת בעת סיום מלאכת בית ה' (מלכים א, ח, נז) יהי ה' אלהינו עמנו כאשר היה עם אבותינו אל יעזובנו ואל יטשנו. דלכאורה בקשתו מושללת הבנה, דהרי כלל ישראל היו בעת ההיא בדרגה גבוהה ונשגבה שזכו להקים בית ה' בתפארתה, וא"כ מה היתה כלל ההו"א של שלמה המלך שהקב"ה יעזוב ויטוש את עמו ישראל? ותי' בעל העקידה, דשלמה המלך ביקש מאת השי"ת, שאעפ"י שזכינו עתה להקמת בית מקדשנו מוקום שכינת השי"ת, מ"מ, עיקר השראת השכינה צריכה להיות בראשונה בתוך כל אחד ואחד מישראל, ועי"ז אמר אל יעזובנו ואל יטשנו, אפילו שבית המקדש קיים עתה, עכ"ל. ולפי"ז מבאר החתם סופר בהמשך דבריו הפס' דלעיל, ושכנתי בתוך בני ישראל, היינו במקדש, ומ"מ לא אעזוב את עמי ישראל, רצ"ל, שתשרה השכינה בתוך ביניהם, עכ"ל. ובזה יש לפרש מה דכתיב (להלן לט, מג) וירא משה את כל המלאכה, והנה עשו אותה, כאשר צוה ה' כן עשו, ויברך אותם משה. ופירש"י זי"ע: אמר להם, יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם, ע"כ. שמשוה בירך את ישראל בגמר מלאכת המשכן, שאל אף שיש להם עתה בית ה' ששם מקור השראת השכינה, מ"מ, עדיפא ליה שתהא השכינה שרויה ביניהם וכנ"ל.

וממילא, חזינו מכל אלה הדברים, שאל יסתפק האדם במה שהשכינה שורה בבית המקדש או בנשמת הצדיקים, אלא צריך האדם לעשות ככל אשר ביכולתו שתהא גופו ונשמתו מדור לשכינה. ואחת מני העצות לכך, היא, שיעסוק האדם בתורה כדחייבין מן התורה לעסוק בדברי תורה יומם ולילה, כיוון שלהאנשים הוי החיוב בכל עת ובכל מקום, וה"ה גבי הנשים, שמצווים הם נמי מדאורייתא להתנהג בדרכי הצניעות בכל עת ובכל מקום ללא שום פטור, ועי"כ יזכו גם הם להיות שותפים נאמנים עם בעליהם בניהם ובנותיהם, להיות ביתם משכן לה' ולתורתו כדכתיב (דברים כג, טו) כי ה' אלהיך מתהלך בקרב מחנך, להצילך ולתת אויבך לפניך, והיה מחנך קדוש, ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריו. היינו, שביד האשה לקרב או לחקק חלילה את השכינה מביתה, והמשכיל יבין לשמור ולעשות את כל מה שצינו הבורא ית"ש, ולהמשיך את מסורת הצניעות המסורה לנו מפי האבות והאמהות מקדמת דנא.

שבת קודש הדין, היא שבת "חזק" שבו אנו מסיימים את ספר הגלות כפי דברי הרמב"ם בהקדמתו לספר שמות. וכן נמצאים אנו עתה בתחילת חודש אדר שני, וידוע מדברי האר"י הק', שיש לכון בכל ראש חודש בתפילת מוסף, ציורן שם הוי"ה השייך לאותו החודש, ובשנה מעוברת יש לכון את כל ה"ב צירופים.

נמצאים למידין, שיש בכוח החודש הזה להשפיע על כל ה"ב חדשים, כן יעזרנו השי"ת שמשמחת החודש הזה, יושפע שפע של שמחה, שפע של ברכה, שפע של הצלחה בכל מעשינו על כל ימות השנה, עדי נזכה ונחיה ונראה בנחמת ציון ובשמחת הגאולה השלימה, ע"י ביאת משיח צדקינו, במהרה בימינו, אמן.

בתורה"ק (לה, כא) אלה פקודי המשכן משכן העדת, אשר פקד על פי משה וגו'. ופירש"י הק', עדות לישראל שיותר להם הקדוש ברוך הוא על מעשה העגל, שהיה השרה שכינתו ביניהם. ומקור דבריו מצויים הם בדברי התנחומא כאן (סימן ו) וז"ל: אלה פקודי המשכן משכן העדות - עדות לכל באי העולם שנמחל להם על מעשה העגל. למה הדבר דומה, למלך שנשא אשה והיה מחבבה, כעס עליה והלך לו, היו שכנותיה אומרות שוב בעליך אינו חוזר לך. לימים בא ונכנס, עמד בפלטרין ואכל ושתה עמה, ועדיין שכנותיה לא היו מאמינות שנתרצה לה, ומתוך כך ראו ריח בשמים עולה מן הבית, ידעו הכל שנתרצה לה. כך הקדוש ברוך הוא חבב את ישראל ונתן להם את התורה, וקרא אותם ממלכת כהנים וגוי קדוש. לאחר ארבעים יום סרחו, אמרו הגוים שוב אינו חוזר עליהם, עמד משה ובקש רחמים ואמר לו [הקב"ה] סלחתי כדברך (במדבר יד, כ) אמר משה מי מודיע לאומות? אמר ליה, ועשו לי מקדש, כיון שראו אומות העולם הריח של קטרת מתמר ועולה מתוך המשכן, ידעו שנתרצה להם הקדוש ברוך הוא, ע"כ. ולכאורה בקשת משה מהשי"ת טעונה ביאור, דכי מה היה איכפת לו למשה אם ידעו האומות העולם שמחל להם השי"ת אם לאו, הרי כל חטאם הוי בינם לאביהם שבשמים, וע"כ היו צריכים עם ישראל לבדם לידע האם נמחל להם חטא העגל אי לאו?

ובעזרתו ית"ש נראה לבאר זאת, בהקדם דברי התנחומא בשלהי פרשתינו (סימן יא) וז"ל: אמר הקדוש ברוך הוא, בעולם הזה היתה שכינתי ביניכם ולענייכם, שנאמר (שמות כד, יז) ומראה כבוד ה' וגו', ולעתיד לבא שכינה אינה זהה מכם לעולם שנאמר (מלכים א, ו) ושכנתי בתוך בני ישראל - ולא אעזוב את עמי ישראל, ע"כ. רצ"ל, דאיכא ב' אופני מקומות של השראת השכינה. הראשונה במעלה, היא, שהקב"ה משרה שכינתו על כל יחיד מישראל, כאשר היה כן בטרם חטאו ישראל להמקום, והשניה לה, כפי שהיה אחר שחטאו ישראל, שירדה השכינה לשכון רק בבית מקדשנו ותפארתנו. והענין הזה מבואר באלשיך הק' עה"פ (מלכים א, ו, יא, יב, יג) ויהי דבר ה' אל שלמה לאמר, הבית הזה אשר אתה בונה, אם תלך בחקתי ואת משפטי תעשה, ושמרת את כל מצותי ללכת בהם, והקמתי את דברי אתך אשר דברתי אל דוד אביך. ושכנתי בתוך בני ישראל, ולא אעזוב את עמי לעולם. וז"ל: וראוי לשים לב מהו ה"לאמר" הזה כי אינו לאמר לזולת? ועוד, אומרו הבית הזה אשר אתה בונה אם תלך וכו', כי לא יצדק הכנסו באומרו הבית אשר אתה בונה וצאתו אם תלך וכו'? אך יאמר לו ענין מאמר ירמיה הנביא (ירמיה ד, ז) היכל ה' היכל ה' המה. לומר, כי אין מושב ההיכל ה' הבית של בני - כי אם האנשים אשר הן הם מושב יתברך אשר ישכון בהם, וכמאמרנו על פסוק (שמות כה, כח) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, ולא אמר בתוכם. וזה יאמר, ויהי דבר ה' אל שלמה לאמר, כלומר, כי מה שראוי לאמר, הוא הבית אשר אתה בונה אינו של אבנים, כי אין מושב ה' בבית אבנים תחתו, כי אם תלך בחקותי וכו', הליכתך בחקותי וכו' הוא הבית כי היכל ה' אתה. ועל ידי כן והקיימות את בריתי וכו' (יג, לה) ושכנתי בתוך בני ישראל ממש בקרבם ולא בבית, ולא די שאשכון בעמי, כי אם גם ש - ולא אעזוב את עמי ישראל, ע"כ. הרי שפסגת מעלת עם ישראל היא, שתשרה שכינת השי"ת בתוך כל אחד ואחד מבני ישראל. אולם, שגב חשיבות ענין זה בלתי ניתן להטעימו ולו אפילו במעט לאומות העולם, כי איש בער לא ידע וכסיל לא יבין מהו גדולתם וחשיבותם של עם ישראל כשהשכינה שרויה ביניהם, ורק בכדי לשַׁבֵּר לפניהם אפס קצה גדולת ישראל, ניתן להטעימם בראיה בעלמא במעשה הקטורת בבית המקדש כפי דברי התנחומא דלעיל, ולכך טען משה רבינו כלפי השי"ת, התינח כשתהיה ביד עם ישראל הזכות שתשרה שכינתו ביניהם, אזי תהיה זאת לעדות נאמנה לסליחה ומחילה גמורה, אולם, איך יוכח פשר הדבר גם לאומות העולם שסלחת לעון ישראל ושלא יקטרגו עליהם, כמו שביציאת מצרים קיטרגו שרו של המצרים ואמר הללו עובדי זרה והללו עובדי עבודה זרה? [ועינינו ע"כ בספר פרשת דרכים דרוש א] וע"כ, בעבור זה רצה משה רבינו שאפילו מלאכי עילון ממרום יודו להם לישראל שמחל להם השי"ת על כל מעשיהם, ואז יראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליהם ויראו מהם, ותתגדל ותתקלס שמו הגדול לעיני כל העמים, ולכך ענה לו הקב"ה, שיעשו משכן לה' ושם יקריבו קטורת וריחו יהיה מתמר ועולה באפס של כל האומות, וזו תהיה ההוכחה הברורה והאמיתית לעין כל, שנתרצה הקב"ה לישראל בלב שלם.

והנה כבר ידוע נידון הפוסקים המעשה אשר יעשה האדם כשיש לו יאר צייט בשנה מעוברת כשיום הפטירה היתה בשנה פשוטה, ושיטת הרמ"א [באו"ח סי' תקסח, סעיף ו] היא להתענות בשניהם, וכבר מלתנו אמורה פעמים אין ספור, שתכלית עיקר העבודה ביום גדול וקדוש הזה, היא להתבונן בהנהגותיו ובדרכיו של הצדיק, ועי"ז יהיה נפש

אור זרוע לצדיק

הגאון האדיר רבי משה פיינשטיין זצוק"ל י"ג באדר תשמ"ו סיפור מימי חייו הקדושים

כשהשתלטו הקומוניסטים על רוסיה, סגרו את כל תלמודי התורה והכריחו את ההורים לשלח את ילדיהם לבתי הספר הכלליים, שם שקדו המורים להחדיר למחם רעיונות של כפירה, רחמנא ליצלן, וללעג לכל הקדוש והיקר. התלמידים התקוממו, וניהלו ויכוחים סוערים. אך בכל זאת ילדים היו, ולא לכל טענה היתה בפיהם תשובה. היו הילדים הולכים לבית הגאון רבי משה ז"ע, שהיה מחזקם ומחשל את כחם לעמוד בפני פיתויי פריקת העול. הוא היה מאזין לשאלותיהם, ועונה תשובות מפורטות ובהירות, את התשובות שלו ציטטו הילדים בבית הספר.

אחת המורות המסיתות, מורה לחשבון, שמעה את התשובה לדברי ההבל שירקה מפיה הטמא, והתרגזה... התשובה היתה גאונית. בחמת זעם התפרצה: "מי שם בפיהם את התשובה?"

הילדים ענו לה בתמימות: הרב שלנו, הגאון, הוא יודע את התשובות לכל השאלות שבעולם! "האשה הכופרת כעסה: "הרב חשון, ושייך לדור הישן!" מה הוא יודע ומה הוא מבין במדע. אפילו את הבעיה הזאת בחשבון דיפרנציאלי אינו מסוגל לפתור... היא התכוונה להגיד לילדים: אתם, שלומדים את החשבון הדיפרנציאלי מתקדם, כבר יותר חכמים מהרב המסתגר עם ספריו! הנערים נאלמו דום, לא ידעו מה לחשוב. באת, אם הרב אינו יודע לפתר משואה מתמטית, איך יביע דעה בעניני השקפה והליכות עולם. באותו ערב כבר לא הלכו הנערים לבית רבי משה, לקבל תשובות על ההסתנות התדירות.

המורה המרשעת חגגה את נצחונה.

כאשר הילדים לא באו גם למחרת, שלח רבי משה לקרוא להם, בחביבות שאל, מדוע אינם באים להסיח את אשר על לבם.

הילדים נבוכו, ואחד מהילדים סיפר מה אמרה המורה.

"מה היתה הבעיה המתמטית?" ביקש לדעת. התלמיד המצטיין נטל דף ונייר ושרבט את המספרים והאותות. הגאון הביט בדף, והמשואה היתה חסרת פשר בעיניו. המורה צדקה.

ביקש ספר לימוד לחשבון דיפרנציאלי. פתחו בעמוד הראשון. לנגד עיניהם המשתאות גמע דף אחר דף, עומד בכהרף עין על היסודות. סגר את הספר, הביט בדף, נטל עט, ופתר את הבעיה.

כשסיפרו הילדים את הפלא בכיתה - המורה נדהמה. "טוב", אמרה, "זה היה תרגיל קל". שלחה בעיה קשה וסבוכה, והתלמידים שבו למחרת עם התשובה. מני אז, בכל פעם שנתקלה בבעיה שלא הצליחה לפתור, היתה שולחת לרבי משה בכבוד ובהערצה, שגברה כשהתשובה היתה מוגיעה. התלמידים היהודים התגאו ברב שלהם שמקדש שם שמים, והידיעה הגיעה עד לאוניברסיטה בעיר הסמוכה, שהרב בליבון הוא מתמטיקאי דגול שפותר כל בעיה, ושם שמים התקדש לעיני הגוים.

שבחי רבינו סיפורי מעשיות מנ"ק רבינו הקוה"ט זיע"א

"מרדכי מיושבי לשכת הגזית היה והיה יודע בשבעים לשון" (מגילה י"ג:)

כח מיוחד היה לו לרבינו בפיו, לשונו הקדושה והטהורה אשר רגילה היתה לגרוס בדברי תלמוד תורתך, זו אשר כוונות וייחודים ליוו כל הברה ומוצא פה אף ידעה לשנות מהרגליה היקרים והמרוממים ולרכון כלפי כל אחד מישראל.

מחזה שכיח היה זה לראות את רבינו מסביר לדרדקי בלשון נמוכה וציורית המתאימה לשכלו והבנתו של הקטן. אף יהודים הרחוקים משמירת תורה ומצוות חשו בקודש פנימה כי מבינים אותם וחפץ רבינו כי יבינו אף הם.

כך מספר למערכת אברך אשר לא זכה לגדול בבית אשר אור החסידות הפציע שם, אולם נמשך אל האור של רבינו. לפיכך עשה לו מנהג של קבע ללמוד בבית מדרשו של רבינו בצל הקודש.

אמנם, הודו והדרו של רבינו מיגנט אותו עד מאוד, ולפיכך עשה לו מנהג של קבע לגשת אל רבינו כל אימת שעלה בידו.

חלפו עברו הימים, כאשר עולה הוא ומתעלה בתורת ה' ובעבודה, והנה החלו ניצני שידוכים מתדפקים על דלתותיו. פה ושם התבשר כי עוד ועוד חברים מבני גילו באו בקשרי שידוכין. אך דא עקא, אח מבוגר היה לו מעליו אשר עדיין לא התארכ ולפיכך דרכו היתה עדיין חסומה.

הבחור רצה בכל מאודו להתיעץ עם רבינו מה עליו לעשות, אך חשש שמא לא יבין רבינו היטב את משמעות הדבר, שהרי אין דעת גדולי החסידות נוחה ממנהג זה לצאת ולהיפגש עם נערות טרם האירוסין. החליט, כי יבקש ברכה למציאת זיווג בלבד.

כאשר נכנס אל הקודש פנימה, קיבלו רבינו במאור פנים ובחביבות יתרה, ואף הרגיעו, כי אכן נראה כי האח הוא זה אשר מעכבו, אך ידע כי כמו הזיווג, כך גם הרגע הנכון הם מן השמים.

ובין כך ובין כך, עלו הצעות שונות אצל האח הגדול, אך תמיד ברגע האחרון ירדו אותם הצעות מהפרק.

באחד מן הימים, בעודו יושב בירכתי בית המדרש הורה לו המשב"ק כי קרוא הוא אל המלך. כאשר נכנס אל הקודש פנימה החל רבינו שח עמו ותוך כדי גם הגיעו לדבר על ענין זה של שידוכי האח המתעכבים עד בוש.

הורה לו רבינו, בקש מהוריק כי יפנו אל השדכנים, כי מהיום והלאה חפץ הינך כי יחלו לשמוע הצעות שידוכין אף לך, והתחל אף לגשת לענין בצורה רצינית. דבר זה יגרום כי השאננות של אחיך תפוג, בהרגישו כי עוד מעט רגע יעקבנו אחיו ואז יצליח להגיע לכלל החלטה.

הבחור יצא מחדרו של רבינו, מלא התפעלות. איך היטיב רבינו להבין את שפתו אף שדעתו אינה נוחה מכל הענין הזה.

מיותר לציין מוסיף אותו אברך כי כך הווה, ומיד לאחר שהודעת לאחי כי ניגש אף אני לענין השידוכים, שבר צלחת והדרך לשמחתי היתה פנויה ושלמה.

